

ע"פ 60180/09/16 - דעדוש יוסף נגד המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות

בית הדין הארצי לעבודה
השופט רועי פוליאק

עפ"א 60180-09-16

המבקש/ המערער

דעדוש יוסף

המשיבה

המרכז לגביית קנסות אגרות והוצאות
בשם המבקש - עו"ד אמיר סלע
בשם המשיבה - עו"ד עדי צימרמן

החלטה

השופט רועי פוליאק

1. בקשה דחופה לעיכוב ביצוע גזר דין מיום 19.7.2016 (השופט ד"ר י' לובוצקי; ת"פ 499/05), בו נפסק כי חלף החיובים שהוטלו על המבקש בגזר דין מיום 11.1.2011 (להלן - **גזר הדין המקורי**), ישלם המבקש סכום של 180,000 ₪ "בנוסף למה ששילם עד כה", ב - 18 תשלומים חודשיים שווים ורצופים של 10,000 ₪ כל-אחד, אשר הראשון בהם ישולם עד ליום 28.8.2016, כאשר בגין כל תשלום שלא ישולם במועדו, ירצה המבקש שבעה (7) ימי מעצר (להלן - **גזר הדין המתקן**).
2. השתלשלות העניינים בהליך ארוכה, מורכבת ואינה נדרשת במלואה להחלטתי זו. על קצה המזלג אציין, כי בחודש אפריל 2016 הוצאה כנגד המבקש פקודת מאסר לאחר ששילם רק חלק מזערי מהקנס שהוטל עליו בגזר הדין המקורי. בית הדין האזורי שהטיל את גזר הדין הראשון סבר כי אין לו סמכות לדון בבקשה לעיכוב פקודת המאסר, אך בהליך בפני בית דין זה (עפ"א 20839-05-16) הגיעו הצדדים להסכמה כי בהתאם **להלכת גוסקוב** (רע"פ 837/12 **מדינת ישראל נ' אולג גוסקוב** (20.11.2012)) לבית הדין האזורי שהטיל את הקנס סמכות לדון בעיכוב ביצוע פקודת המאסר חלף קנס, וביום 5.6.2016 הוחזרה סוגית ביצוע פקודת המאסר חלף קנס לפתחו של בית הדין האזורי.
3. ביום 19.7.2016 התקיים הדיון בבית הדין האזורי. המבקש, אשר הגיע לדיון עם בנו מר רמי דדון, יוצג בדיון על ידי בא כוחו בבקשה שבפני. בהסכמתם של המשיב, בא כוחו ובנו - וחרף התנגדותה הנחרצת של המשיבה - הומר החיוב בגזר הדין המקורי בחיוב שפורט לעיל, אשר משמעו הפחתה של למעלה מ - 100,000 ₪ מחוב המבקש נכון למועד הדיון (לפי נתוני המשיבה עמד סכום יתרת הקנס, מתוכו שילם המבקש במרוצת השנים סכום של כ - 4,000 ₪ בלבד, לטענתו [2,000 ₪ לטענת המשיבה], על 287,651 ₪). ב"כ המשיבה הבהיר בדיון, כי לבית הדין סמכות

לדון בעצם תקופת המאסר אך לא בפריסת החוב או בשינוי סכום הקנס, אולם עמדתו לא נתקבלה, ולנוכח הסכמת המשיב ובא כוחו סבר בית הדין כי פסיקתו תביא "לתוצאה נכונה וצודקת".

4. בקשת הבהרה לפסק הדין נדחתה, לאחר שבא כוחו של המבקש טען, ביום 8.8.2016, בתגובה לבקשה (להלן - **התגובה לבקשת ההבהרה**), כי "**פסק הדין בהיר כקריסטל, כתוב בעברית ברורה, אינו נדרש לכל הבהרה** ... אם רצונה של המדינה לשנותו עליה לפנות לבית הדין הארצי לעבודה".

5. התשלום הראשון לפי גזר הדין המתוקן בוצע. יומיים לפני מועד ביצוע התשלום השני, הגיש המבקש הודעת ערעור ולצדה הבקשה הדחופה לעיכוב ביצוע גזר דין שבפני, בגדרה טוען המבקש, באמצעות אותו בא כוח שייצג את המבקש בדיון בבית הדין האזורי ובתגובה לבקשת ההבהרה, כי גזר הדין המתוקן ניתן ללא סמכות וכי פרוטוקול הדיון בבית הדין האזורי אינו משקף את תוכן הדיון. בנוסף, בא כוח המבקש מפרט באריכות רבה את טענותיו כלפי ההליכים במרכז לגביית קנסות ביחס לקנס אחר שהוטל על המבקש, שיחותיו עם בכירים במערכת הגבייה וכיוצא באלה עובדות נטענות שלא נתמכו בתצהיר. לגישת המבקש חלים בענייננו השיקולים שפורטו בע"פ 111/99 **שורץ נ' מ"י**, פ"ד נד(2) 241 (להלן - **הלכת שורץ**) והם מטילים את הכף לעיכוב ביצוע גזר הדין.

6. המשיבה התבקשה להגיב. בתגובתה טוענת המשיבה, כי לנוכח הסכמת המבקש לגזר הדין המתוקן ועמדתו בתגובה לבקשת ההבהרה סיכויי הערעור קטנים עד מאד וכי לפי פסיקת בית המשפט העליון אין מקום לעכב עונש של ביצוע קנס.

7. הבקשה בפני מקוממת. בית הדין האזורי הפחית חלק משמעותי מהקנס שהיה על המבקש לשלם בעקבות גזר הדין המקורי ודחה, הלכה ולמעשה, את ביצוע החיובים בגזר הדין האזורי בכחמש שנים. המבקש הסכים להסדר, הגן על ההחלטה הן בדיון והן בתגובה לבקשת ההבהרה ואף שילם את התשלום הראשון לפי גזר הדין המתוקן. עתה, בעומדו בפני התשלום השני, תוקף המבקש את סמכות בית הדין האזורי, טוען (ללא תצהיר ומבלי שהגיש בקשה לתיקון פרוטוקול) כי הפרוטוקול אינו משקף את מהלך הדיון ועותר לעיכוב ביצוע חיוב בקנס, תוך שהוא מפרט התפתחויות שכלל אינן קשורות לנושא.

8. בבסיס התנהלות המבקש כמפורט לעיל חוסר תום לב מובהק, אשר על פני הדברים די בו כדי להשתיקו מהעלאת הטענה בדבר חוסר סמכות (לענין החלת כללי ההשתק השיפוטי גם בהליכים פליימיים, ראו: רע"פ 2798/06 **דוד ועקנין - מדינת ישראל** (16.7.2007)). יתר על כן, ככל שהטענה נכונה וגזר הדין המתוקן בטל מחוסר סמכות, עומד בתוקפו גזר הדין המקורי בגינו כבר הוצאה פקודת מאסר.

9. מכל מקום, ראוי כי טענות המבקש לגופן תידונה בערעור עצמו. בבקשה שבפני, די בכללים המקובלים בדיון בבקשות לעיכוב ביצוע כדי לדחות את בקשת המבקש. **בהלכת שורץ**, עליה נסמך המבקש, נפסק, כי מוקנה לבית המשפט שיקול דעת לעכב ביצוע של גזר דין, כך שמימוש האינטרס הציבורי לא יפגע בנאשם ובזכויותיו במידה העולה על הנדרש. בענייננו ההרשעה חלוטה (להבדיל ממצב הדברים **בהלכת שורץ**), חלפו למעלה מחמש שנים מגזר הדין המקורי והמבקש שילם פחות מעשירית מהקנס המופחת לפי גזר הדין המתוקן, תוך שהוא נחזה לנסות ולהתל במערכת המשפט והגבייה. האינטרס הציבורי מחייב, איפוא, שלא לעכב את ביצוע גזר הדין המתוקן. ממילא, נפסק לא אחת כי אין לעכב ביצוע של קנס, בגינו, להבדיל ממאסר, ניתן להשיב את המצב לקדמותו (ראו בין היתר: ע"פ 7598/08 **רוני ריטבלט נ' מדינת ישראל** (8.2.2009); ע"פ 5957/12 **אוהב ציון נ' מדינת ישראל** (27.5.2013); ע"פ (ארצי) 2409-09-14 **עדי מ. קייטרינג בע"מ - מדינת ישראל** (26.12.2014)). לקביעה

דלעיל משקל מיוחד, מקום בו נקבעו למבקש, בהסכמתו, הסדרי תשלום נוחים (ע"פ 10861/07 ממנ' נ' מדינת ישראל (29.6.2008)).

10. בשולי הדברים יצוין, כי משהמשיבה לא העלתה טענות על מועד הגשת הערעור, ניתנה החלטתי בהנחה, הראויה לבדיקה, כי הערעור הוגש מבעוד מועד.

11. סוף דבר - הבקשה לעיכוב ביצוע נדחית.

ניתנה היום, י"ד תשרי תשע"ז (16 אוקטובר 2016) בהעדר הצדדים ותישלח אליהם.